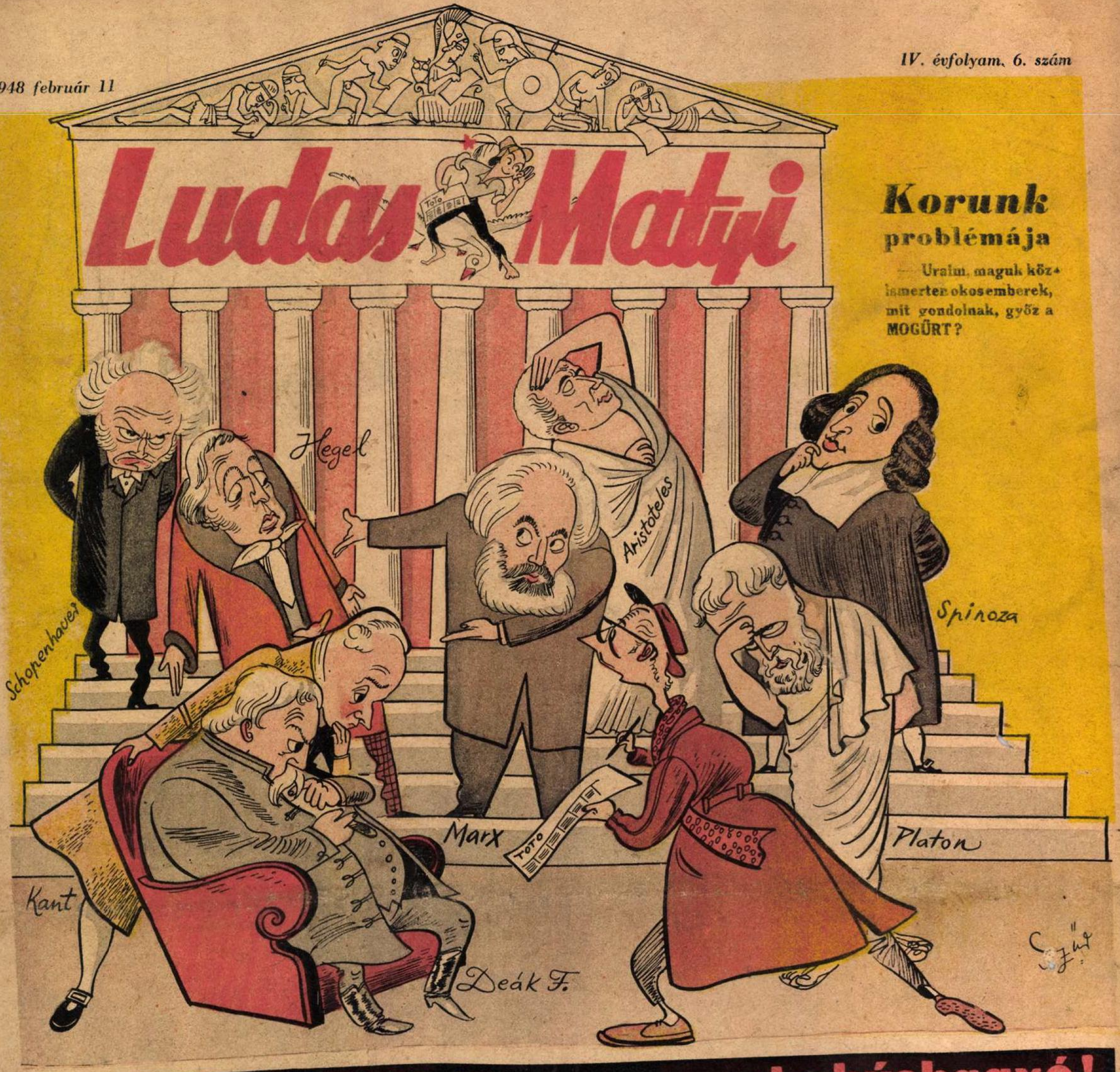
1948 február 11

IV. évfolyam, 6. szám

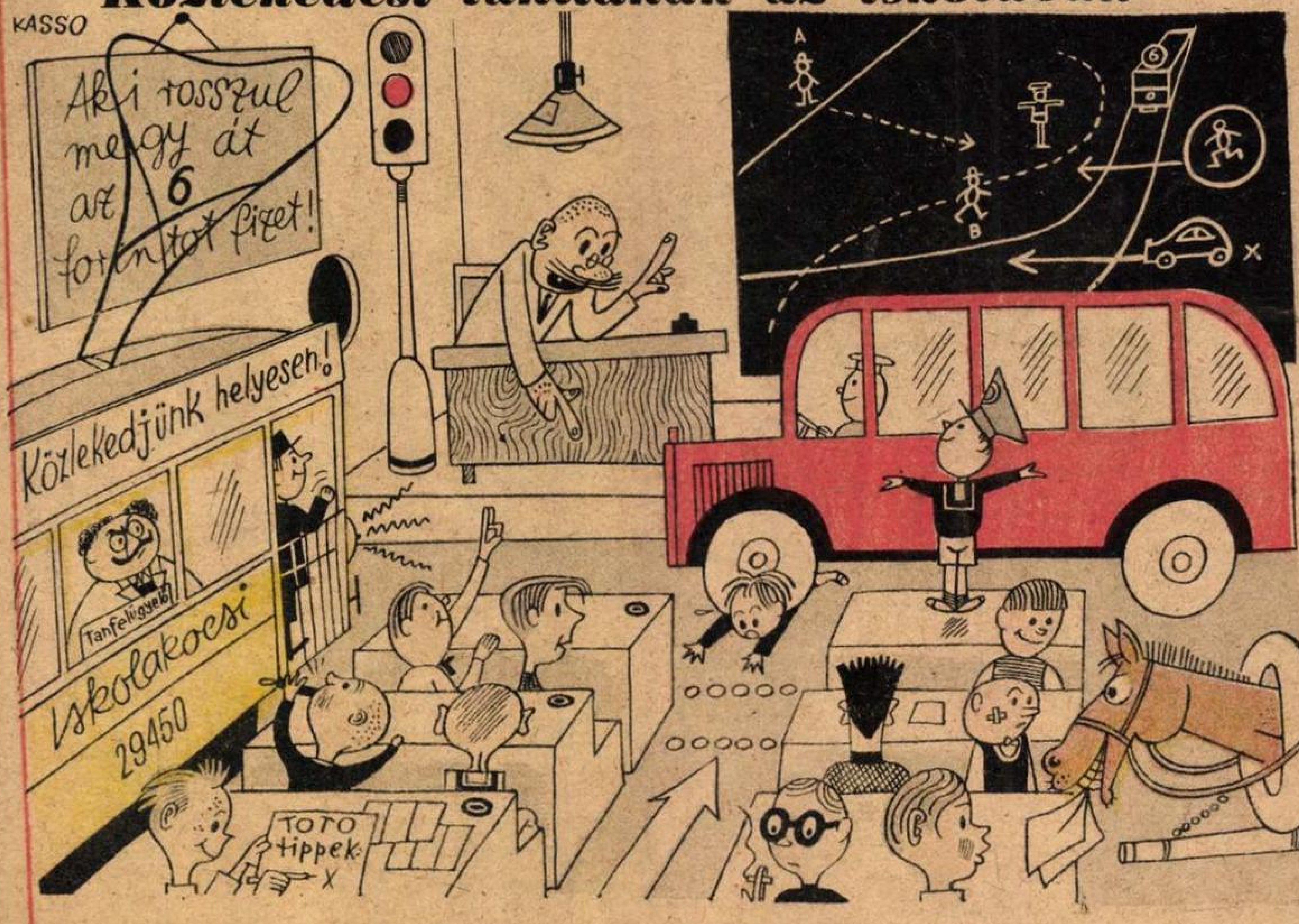

Korunk problémája

— Uraim, maguk közismerten okosemberek, mit gondolnak, győz a MOGÜRT?

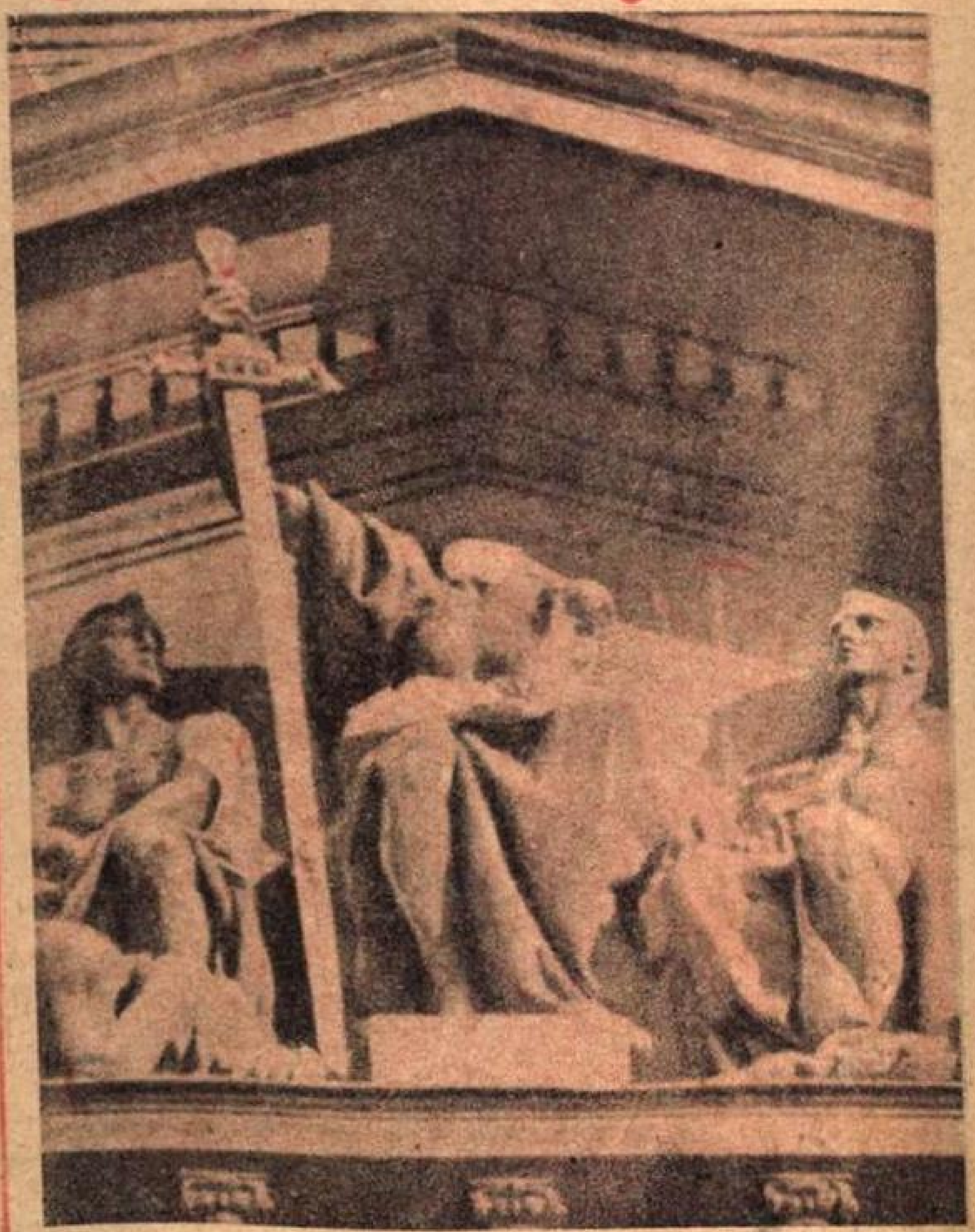
Húshagyókedd? Hát persze: marhahúshagyó!

Közlekedést tanítanak az iskolában

A tanár úr: Szvicsek, te megint nem készültél.

AHA, már értjük!

A Kuria épületének homlokzatáról készült ez a kép, amelyen látható, hogy az igazságnak a pallosa megvan ugyan, de feje az nincs.

70 fillér

Szerencsés nyerő

— Kérem az ötezer forintomat.
— Milyen jogcímen?
— Azt olvastam az ujságban, hogy a tíztalálatosak tízezer forintot nyertek. Nekem öt találatom van.

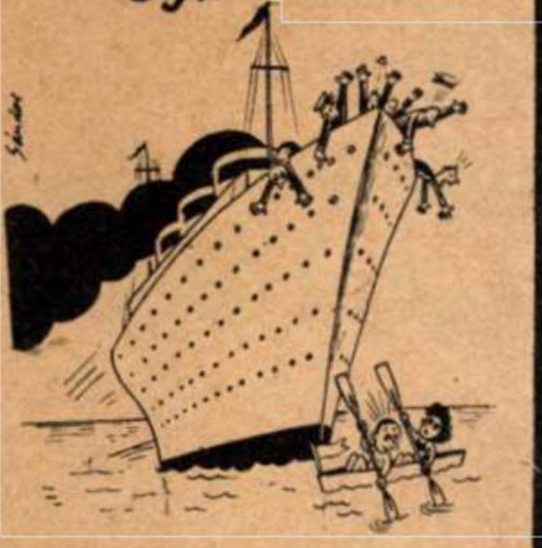
Vicces cápa

— Dobja el azt a deszkát, hé! Én sohasem használok fogpiszkálót.

...

Kettesben egy csónakban

— Még nem is kérdeztem magától Mancika: tud úszni?

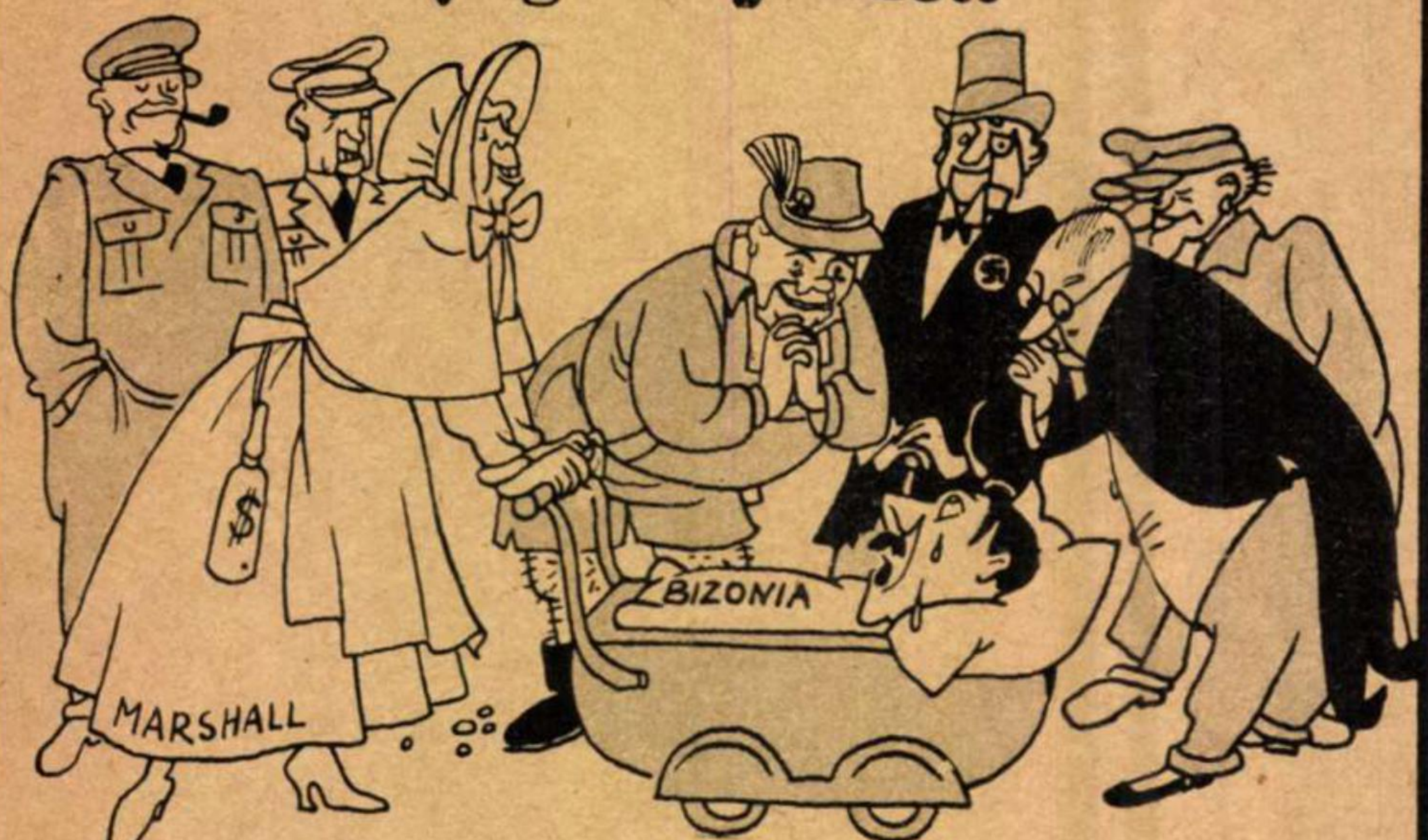
-o-

Az új titkarnő

— És mért hagyta ott a legutóbbi helyét kisasszony?
— A vezérigazgató úr meg akart csókolni, de én nem hagytam.
— Igazán kár. Pedig az okmányai szerint rendes munkaerőnek látszik.

Nyugati ujszülött

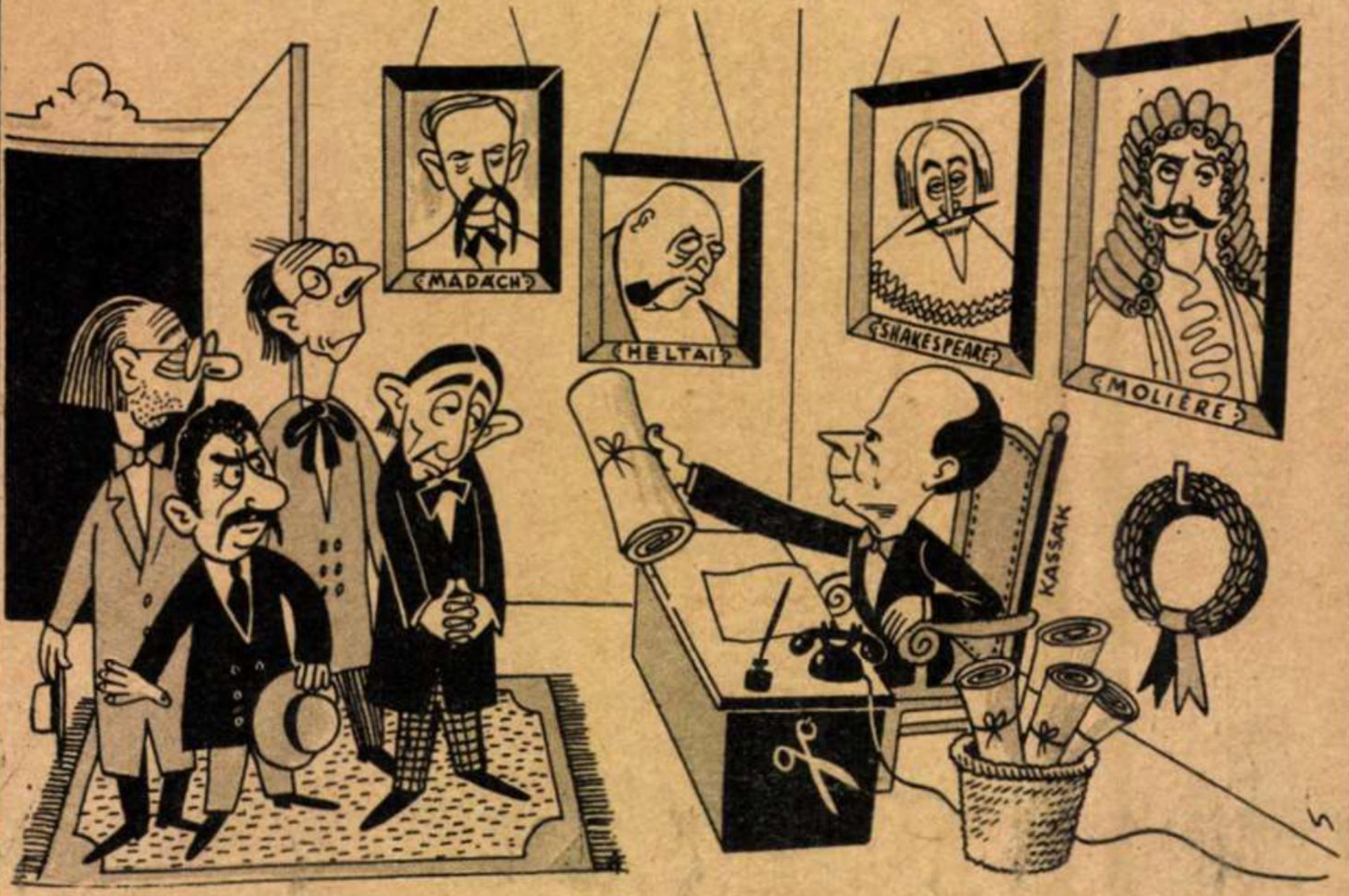

— Kiköpött az apja!

(Kerempuh Zágráb)

Művészeti Tanács

— És átlépték a küszöböt... —

Kassák: Visszaadom a darabjaikat fiaim. Nem elég, ha a szerzőnek eszébe jut, hogy darabot írjon; azután is eszébe kell, hogy jusson valami. Ha darabírás közben nem jut eszébe semmi, akkor hiába jutott eszébe, hogy darabot írjon. Aki nem hiszi nézze meg a darabomat a Nemzetiben.

Békében

— Elfáradtam, Marshall úr.
— Mit panaszkodik? Örüljön, hogy nincsen háború.

Az egyetemek világából

Parasztegyetem

— Te nem tudod mi az összetétele annak a Thorium-vegyületnek, amivel tegnap kísérleteztünk?

Úri egyetem

— Te nem tudod mi az összetétele annak a koktélnak, amit tegnap este ittunk?

Mindenki örül

Ezek a majmok annak örülnek, hogy Schlachta Margit nem közülük származik.

Ezek a majmok annak örülnek, hogy Schlachta Margit közülük származik.

Ezek a szoc.demek annak örülnek, hogy a pestkörnyéki végrehajtóbizottság nem szavazott bizalmatlanságot Széligneк.

Ezek a szoc.demek annak örülnek, hogy a budapesti végrehajtóbizottság bizalmatlanságot szavazott Szélignek.

Rónai miniszter: „A dolgozó kereskedő ne éljen rettegésben."

– Szavamra mondom, amióta megfogadtam Rónai miniszter úr tanácsát, egy cseppet sem rettegek.

Gádor Béla:

Ludas Matyi orvosi tanácsadója

A rákfene kezelése

A Rákfene, napjaink legel erjedtebb betegsége, elnevezését onnan nyerte, hogy az ebben a súlyos idegbajban szenvedő egyének állandóan visszafelé másznak, mint a rák és közben a fene eszi őket, ha ez nem sikerül. A betegség rendszerint úgy kezdődik, hogy a beteg egyén heves görcsöket érez a multja tájékán, amelyek csak akkor enyhülnek, ha Nyugat felé fordul, várakozik és nem csinál semmit. Elég gyakori eset, hogy a Rákfenében szenvedő beteg igen könnyen inklinál más betegségekre, pl. az angol-kórra, vagy súlyosabb esetben az amerikai-kórra is. Utóbbiak gyakran kapnak dührohamokat és UNRRA-csomagot.

Meg kell még említenünk, hogy a fentebb vázolt betegség rendszerint bizonyos deprimáltsággal és lelki ziláltsággal jár együtt. A beteg néha összefüggéstelen hülyeségeket, néha pedig egészen összefüggő marhaságokat beszél. Nem tud elszakadni a multjától és állandóan panaszkodik környezetének. Szidja a villamost, a típusmenüt, a lóversenyt és a szódavizet. Elégedetlen a rendőrséggel, a textiljeggyel és az aranyhalakkal. Megfigyelték, ha egy ilyen beteget szájon vágnak, rögtön megnyugszik. De sajnos ez csak tüneti kezelés, mert rövid idő múlva újból kitörnek rajta betegsége tünetei. Egyik páciensünk pl., B. M. 30 éves lókereskedő három napon keresztül állandóan a következőket mondotta: „Akkor 24 fillér volt egy fröccs, most két forint. Ez a demokrácia." Amikor próbáltuk lecsillapitani azzal, hogy megmagyaráztuk: közben háború volt és az országot elpusztították, ránk se hederített, folytatta mondókáját addig, míg ajkán és nyelvén gyulladásos tünetek nem mutatkoztak. Végül amikor a rendőrséggel fenyegettük meg, elhallgatott és a gyulladásos tünetek helyét begyulladásos tünetek foglalták el.

A kezelés.

A rákfenés beteget úgy kezeljük, hogy visszahelyezzük őt abba a multba, amelybe lelki zavarai miatt visszavágyik, tehát mindenekelőtt éjjel kiráncigáljuk ágyából, levisszük a pincébe és ott félholtra verjük, miközben igazoltatjuk. Ha ez sem használ, egy órahosszat szirénázunk a fülébe, fejére ejtünk néhány gerendát, rágyujtjuk a házat, a lakását porrá törjük és teljesen kifosztjuk. Ha ez sem használ, hat hétig babbal etetjük és hólével itatjuk, közben ötvenkilós teherrel a hátán meneteltetjük és géppisztolyból lövünk rá. Ha ez sem használ, kikötjük, felkoncoljuk, a bőrét lenyúzzuk és közben elolvastatjuk vele Br. Kemény nyilas külügyminiszter összes beszédeit.

És ha még ez se használ, akkor ott egye meg a rákfene, ahol van.

Előzékeny ruhatáros

— Mit csinált maga az én kabátommal? Hiszen csupa rongy.

— Uraságod azt mondta, hogy előadás utánra készítsem ki.

Letartóztatják a totocsalókat

— Maga is nyert?

Intő példa

Az elvesztett textilvásárlási igazolvány nem pótolható.

A legutolsó Arisztid vicc

Arisztidné óriási anyai probléma előtt áll. Úgy érzi, elérkezett az a pillanat, amikor fel kell világosítania tizenhatéves, nagy mamlasz fiát, a kis Agenort.

— Ez a te kötelességed! — mondja a férjének, Arisztidnak. — Mindig az apa szokta a fiát felvilágosítani! Menj és beszélj vele...!

— De én nem tudok neki mit mondani...! — kapálódzik Arisztid. — Én nem tudom magam jól kifejezni azokban a kényes dolgokban...

— Ugyan kérlek! Beszélj vele először a természetről, azután térj rá, mondjuk a méhekre, hogy van köztük hím és nőstény, hogy azok mit szoktak csinálni, ha szaporodni akarnak...

— Helyes! A méhek...! — fogadja meg a tanácsot Arisztid és izgatottan félrehivja a fiacskáját.

— Ugye szereted a természetet Agenorkám?

— Igen papa.

— Emlékszel arra amikor a mult évben a bakonyi erdőben kóboroltunk és lepihentünk egy szép vadászlakban?

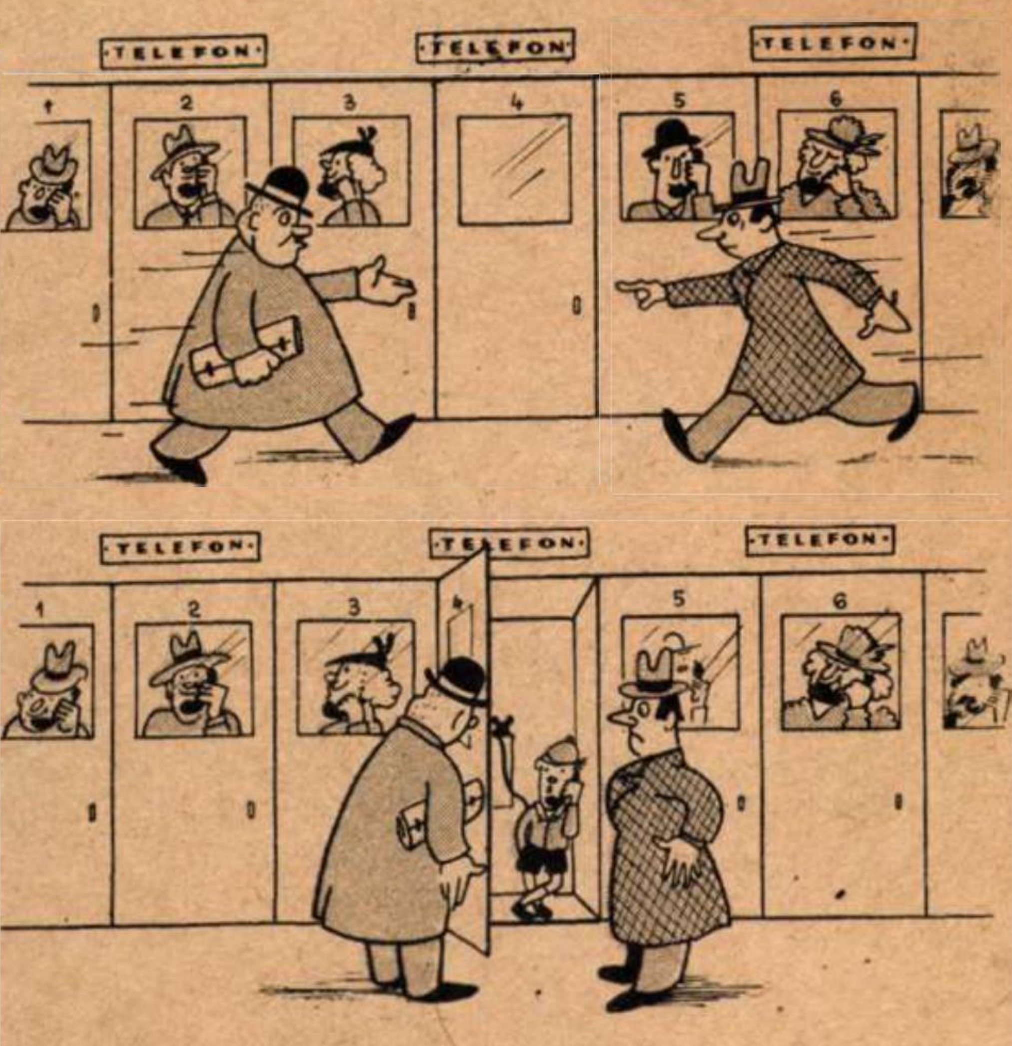
— Igen papa.

— Emlékszel arra is kisfiam, hogy mit csináltál ott este az erdész lányával?

— Igen, papa.

— Nahát — sóhajt fel megkönnyebbülten Arisztid — ezt csinálják a méhek is...!

Az ember mindig csalódik

Direkt módszer

Paprika bácsi, a téli erdőirtások során, segít fát rakodni az erdőmérnök udvarán. Amikor elkészül, a mérnök felesége pénzt nyom a markába, Paprika bácsi azonban nem fogadja el.

— Megkövetem, inkább egy kis bort tessék adni.

— Hát nem jobb, ha pénzt kap?

— Nem hát. Mert ha én pénzt kapok, rögvest eliszom.

Korszerű eledel

— Kérek egy trizóniai pörköltet.

— Hát az mi?

— Három zóna egyesítve.

Alagut

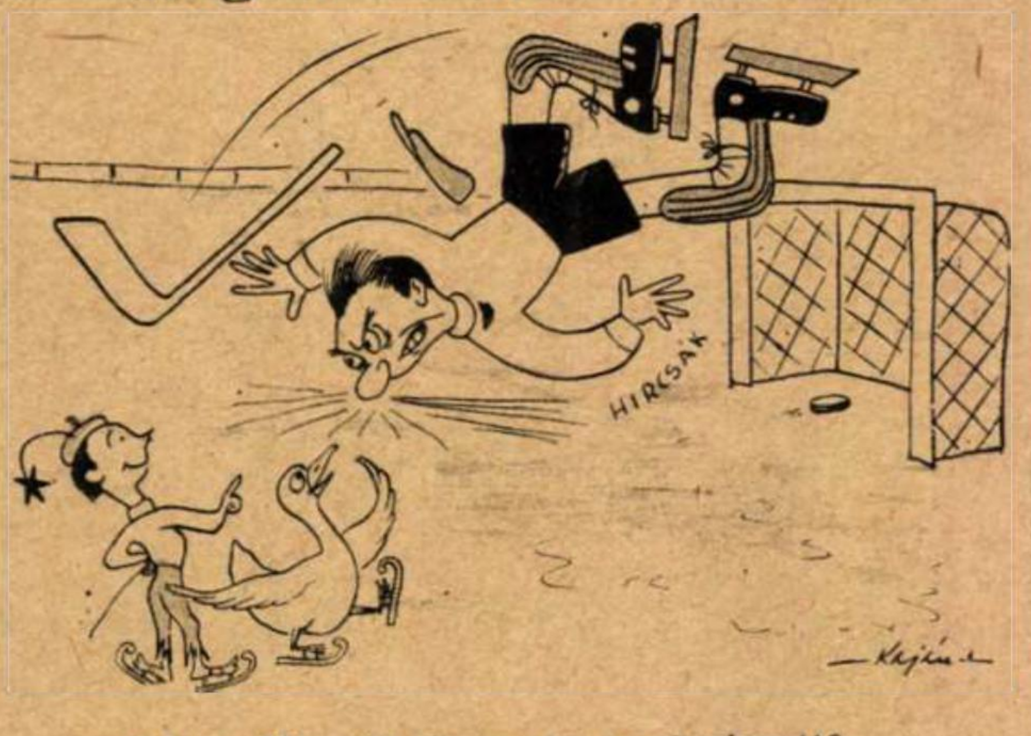
Pocsoky utazik a vonaton, amely nagy fütyüléssel berobog egy hosszú alagútba. Meglehetősen sokáig utaznak a sötétben, mire egy női hang izgatottan megjegyzi:

— Jaj, de félek, miért tart ez az alagút olyan sokáig?

Pocsoky fölényesen felkacag.

— Drága nagyságos asszony! Ne felejtse el, hogy az utolsó vagonban ülünk!...

„Jéghokkizóink" Svájcban

— Mi az Hircsák úr, maga is elcsúszott?

— Miért ne? Én is elcsúszom a többi valutázó között.

Logikus

— Házasságunk elején mindig az én tányéromra tetted a nagyobb húst, most meg mindig magadnak veszed. Látszik Ede, hogy már nem szeretsz.

— Kis csacsi. Közben megtanultál főzni.

SZINTE ÉRTHETETLEN

Az ügynök életbiztosításért józi Kapusztát, de az sehogysem akar kötélnek állni.

— Magamat nem, ellenben a nagyapámat szívesen biztosítanám.

— Hány éves a kedves nagyapa?

— Kilencvenhat.

— Hová gondol uram? Ilyen korban már nem kötünk életbiztosítást.

— Csodálom, köztudomású, hogy éppen ebben a korban halnak meg a legkevesebben.

— Mit csinál?

— Feladom a panaszlevelemet.

— De hiszen üres a boríték.

— Nem látja, hogy belesóhajtok?

Barátnők egymás közt

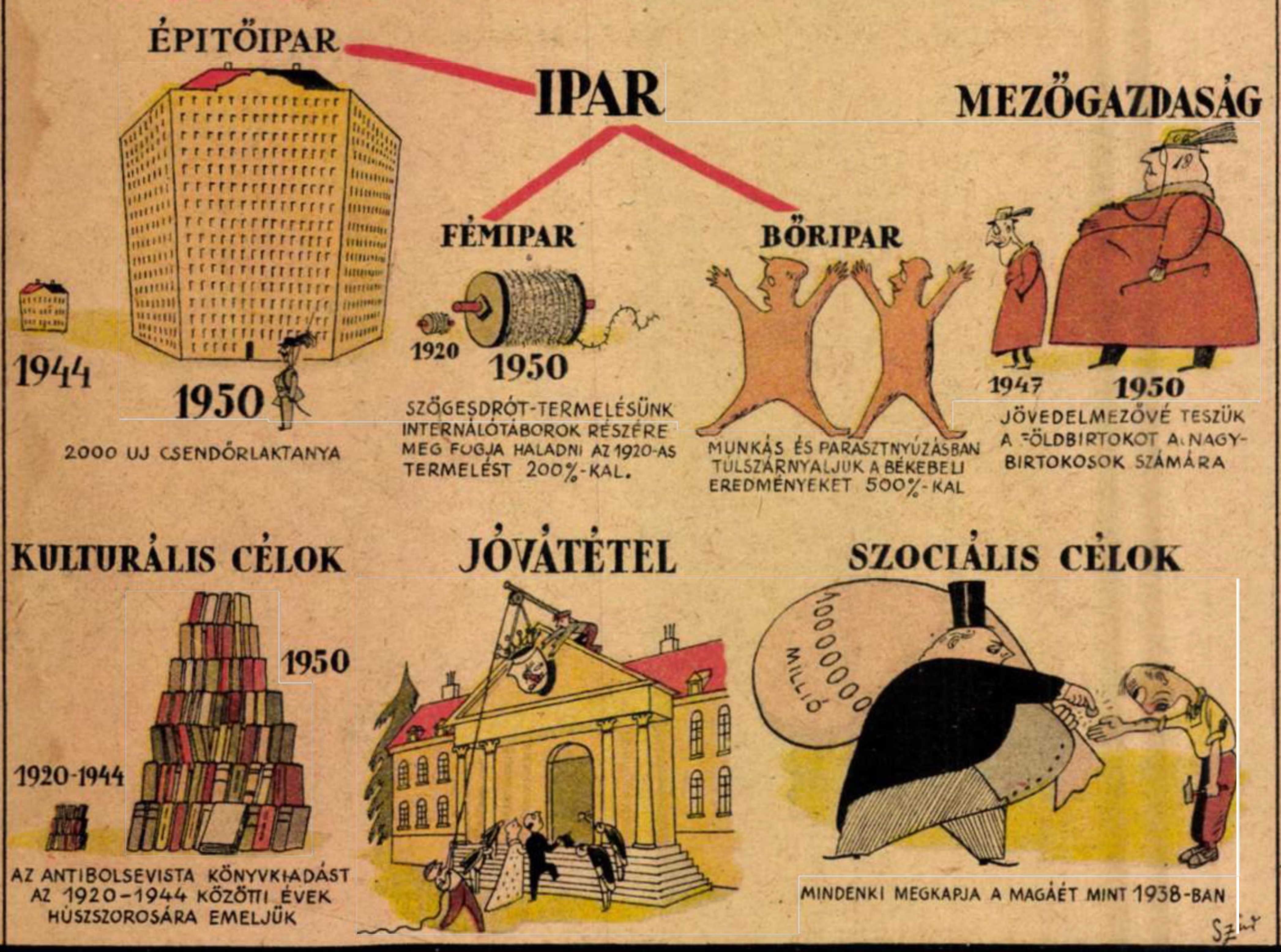

— Képzeld szivikém, én és a vőlegényem öszszesen, csak 65 évesek vagyunk.

— S hozzámész egy ilyen tacskóhoz?

Ja igaz!

A reakció hároméves termelési előirányzata

Pesti fair play

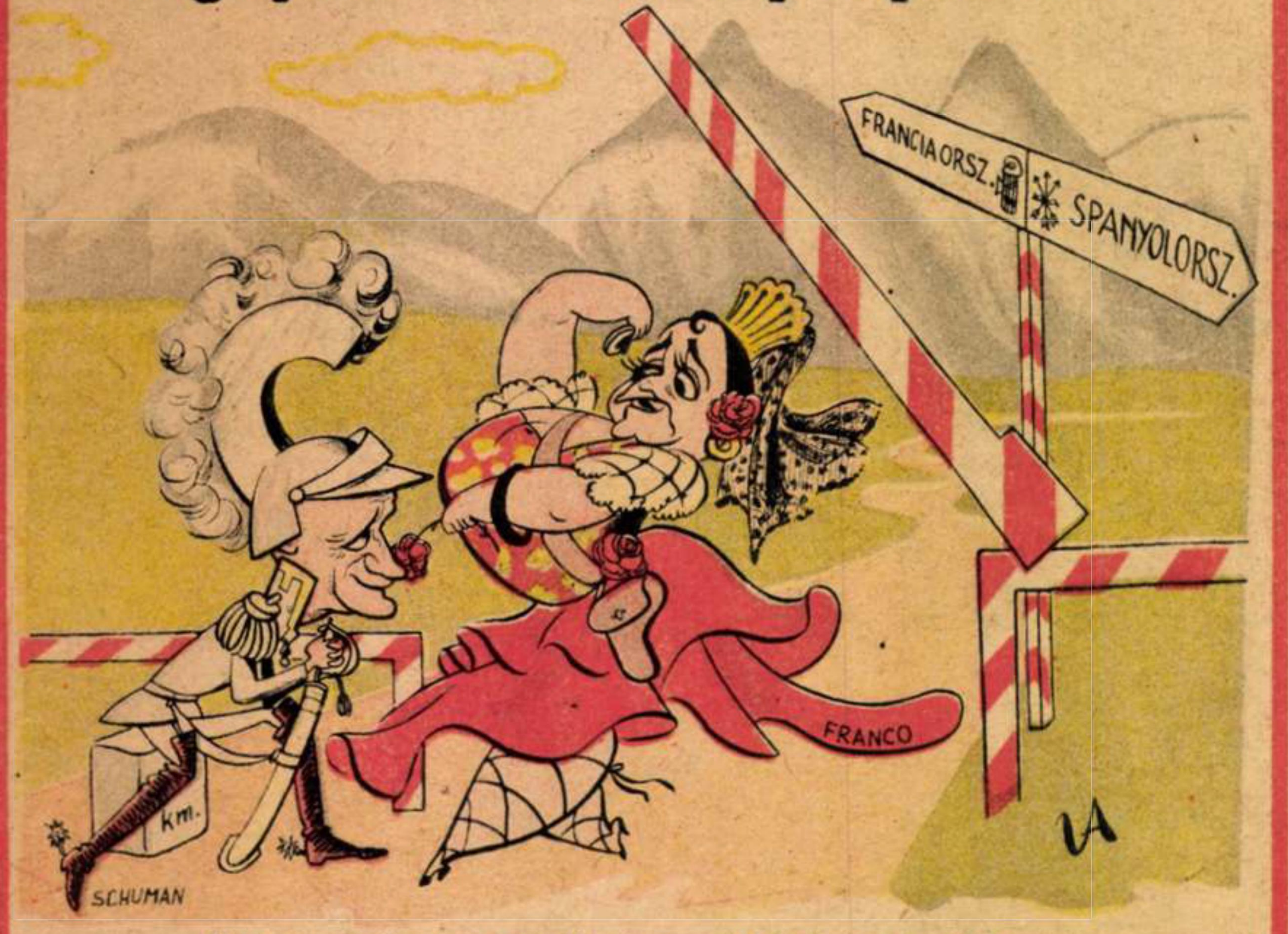
A főnök szigorúan kérdőre vonja a könyvelőt:

— Száz forint hiányzik a kasszából, már pedig csak kettőnknek van hozzá kulcsa.

— Nem kell olyan nagy ügyet csinálni belőle. Főnök úr is betesz ötven forintot, én is beteszek ötven forintot s az ügy el van intézve.

Megnyílik a francia-spanyol határ

Franco—Carmen: Ha én szeretlek, jól vigyázz! . . .

Taszajtó Nagy Gergely esete az ellenálló gróffal

— Minek örűsz mán megint, te Gergely?

— Én ne örülnék? Gerófial szórakoztam én tennap!

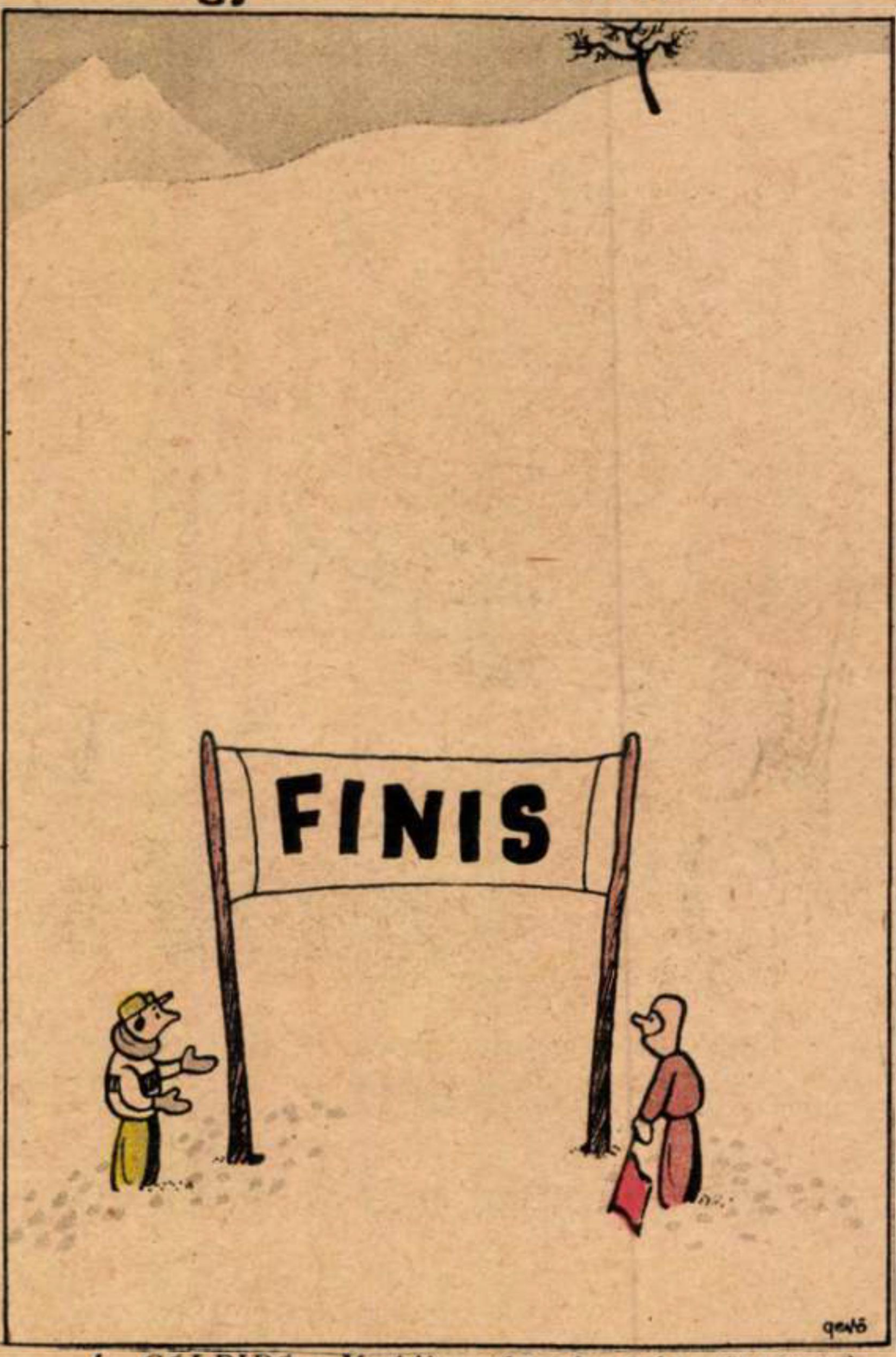
— Hászen geróf mán nincs is.

— Ebbűl is csak kilencven kiló vót mán, oszt az is igen löttyedt, de az is jobb a semminél. Az úgy vót te Péter, hogy tennap csak begyün hozzám a nyugalmazott gerófnak az inasa, amék úgy hasonlít a családra, hogy avval gyanúsitották mindig, hogy az annya komorna vót a kastélyba, pedig az apja vót kocsis, attul hasonlít. Aszongya fáraggyon fő a kastélyba, Taszajtó úr. Jó van, mondok, menjünk. Ahogy felértünk a kastélyba, a geróf mingyán gyütt elém, oszt aszongya, van szerencsém Taszajtó úr, nagy baj van itten, Taszajtó úr, ki akarnak engem tudni az ellenállási érdemeimbűl. Mondok afene s miért, geróf úr? Aszondi azír, mer nem vettem részt az ellenállásba. Mondok ugyan mán, hogy lehetnek ilyen szőrszálhasogatók, de ha mán ilyenek, mi csinájjak velük? Aszondi semmi az egész, Taszajtó úr, írja eztet alá, magának nagy tekintélye van, ha maga igazolja, hogy benne vótam az ellenállásba, akkor mese nincs. Ammán igaz, de mér írjam én ezt alá? Mér-e, mondta a geróf, hát ötszáz forintér. Azt hiszi geróf úr, mondtam én erre, hogy én a maga piszkos piziér eladom a lelkemet? Ötszáz forint nagy píz, de a becsületem az többet ér! Adok rá egy katulya cibart is, mondta erre a geróf. A más, mondtam, aggya ide a tőtőpennát, a pízt, meg a cibart. Ideadta, neki könyököltem az írásnak, oszt megbillentettem a kalapomat és elmentem.

— Hinnye Gergely, a keservit a teremtésednek, ezt tetted, oszt még te nevezed magad abszolut embernek?

— Én hát. Mer a tanusítvány úgy szólt, hogy aszongya igazolom, hogy Kapardky Cézár Töhötöm geróf úr fegyverrel a kezibe vett részt az ellenállásba. De én meg akartam szógálni a pízt keményen s még hozzáírtam, hogy nemcsakhogy a kezibe tartotta a fegyvert, hanem a födosztókat fenékbe is srétezte vele . . .

Magyarok St. Moritzban

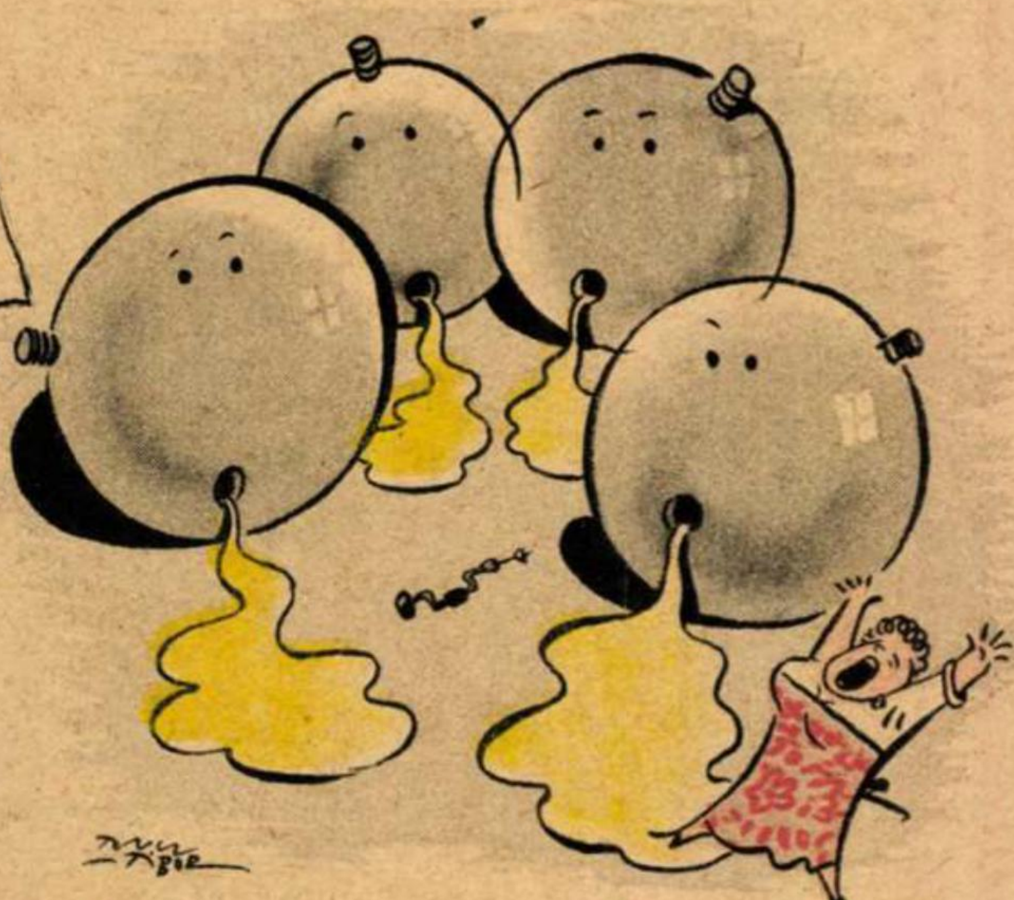
I. CÉLBIRÓ: Meddig várunk még, öregem?
II. CÉLBIRÓ: Még két-három napig, amig a magyar versenyzők is befutnak.

Megvilágítjuk a Peyer-ügyet!

— Minek hozta ide a kalapácsos embert?
— Hogy vegyék ki a kezéből a kalapácsot. Mert ameddig nála van, én nem lehetek a vezér.

Vallomás a hadianyagraktárban

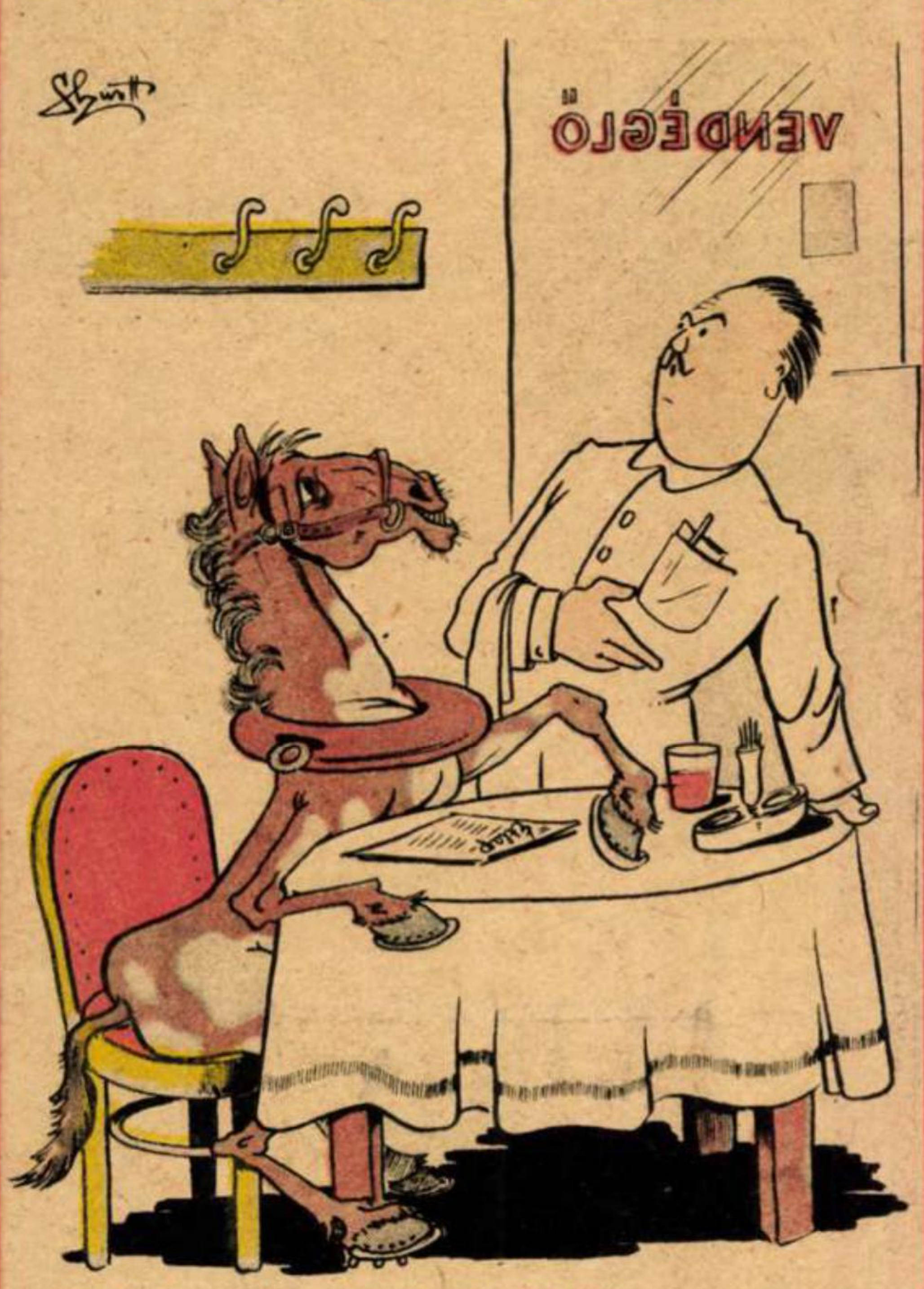
Uncle Samné: Ki fúrt meg titeket, gyerekek?
Atombombák kórusban: A Gromiko.

Import-hó a Szabadsághegyen

— Halló mester, jól mérje meg! Az előbb sem adta tele a vödröt!

Ló a vendéglőben

— Kérek egy serpenyős rostélyost
— Nem szégyenli magát, ló létére húst eszik?
— De kérem, ki győzi azt a drága takarmányt!

Akár az emberek

A rák: Önök tudják polgártársak, hogy én mindig az előrehaladás híve voltam.

Nagy szeretettel fogadták az angolszászok az árvizes fasiszta gyerekeket

Ismeretes az a nemzetközi elemi csapás, amely úgy keletkezett, hogy Truman elnök legutóbbi másfélórás beszédének következtében kiöntött a duma és az összes fasiszta államférfiak átnedvesedtek. Az árvíz főleg Spanyolországban

okozott nagy károkat,

ahol Francót a spanyolok több ízben fel is szólították, hogy menjen a víz alá. Görögországban is súlyos a helyzet, György, az alig negyven esztendős királyka feje fölött szintén összecsaptak a hullámok és csak a

legnagyobb erőfeszítéssel

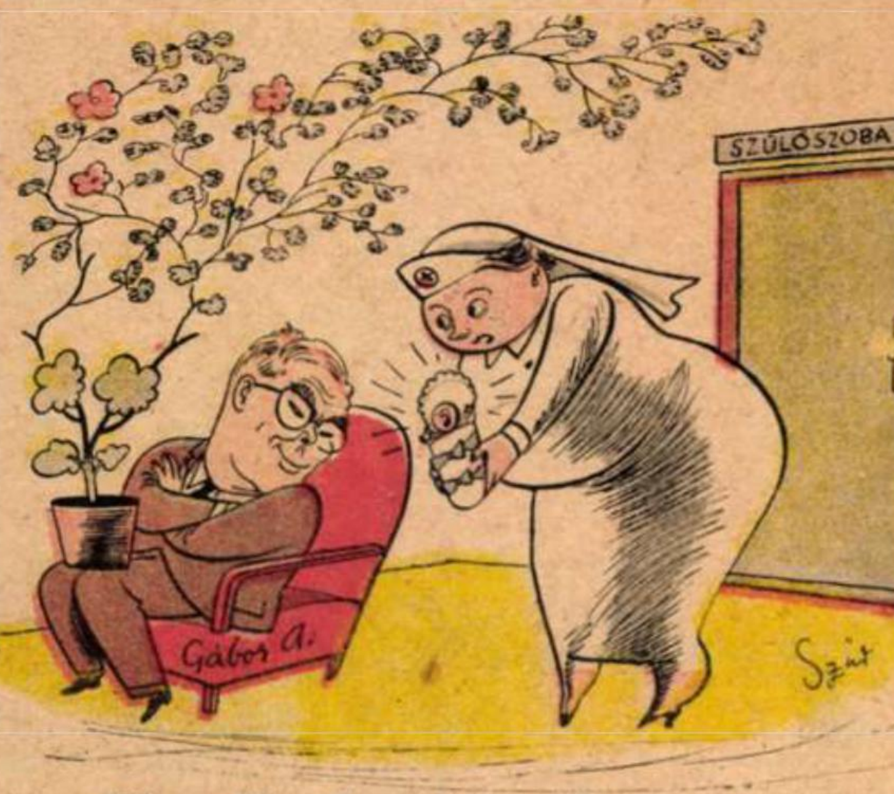
tudta trónját és más ingóságait megmenteni. Párisban a kis Blum egy szál pendelyben ugrott ki a kolaícióból, mivel az ár- és bérvíz már a Schumanját nyaldosta.

Az angolszászok nagy szeretettel fogadták a kis menekülteket és jobbnáljobb házaknál helyezték el őket. A kis Francón két módos angolszász polgár: a Bevin és a Marshall

majdnem összeverekedtek,

végülis a Fehér Házban kapott szállást és rögtön adtak neki egy váltásnyi dollárt, mert rongyos kis nadrágja alól kilógott a diktatúrája.

Itt az új ötfilléres

— Nézze főszerkesztő úr, Vas Zoltán megszülte az ötfilléreст. Na most már haza tetszik menni?
— Dehogyis megyek. Most megvárom az ötvenfilléreст.

Forgalomzavar a nagykörúton

— Bocsánatot kérek, elveszett a fütyülőm!

Takarékos család

Benyit a póstás Garasos úrhoz:
— Van itt két megportózott levél is. Nem ragasztottak rájuk bélyeget. Át tetszik venni őket?
— Honnan jöttek?
— Az egyik Győrből..., ez meg Abonyból.
— Nem veszem át egyiket se.
S a póstás elmegy.
— Ennyire takarékosnak mégse kéne lennie —, mondja egy látogató. — Hátha valami fontos dologról van szó bennük.
— Nincs azokban egy sor írás se.
— Honnan tudja?
— A lányom elutazott Győrbe, a feleségem meg Abonyba. Így szokták tudtomra adni, hogy szerencsésen megérkeztek.

Kuksi és a Totó

A totónál — hallja Kuksi —
Munkanélküliek helyett
Álláshalmozók dolgoznak,
Azok fölözik a tejet.

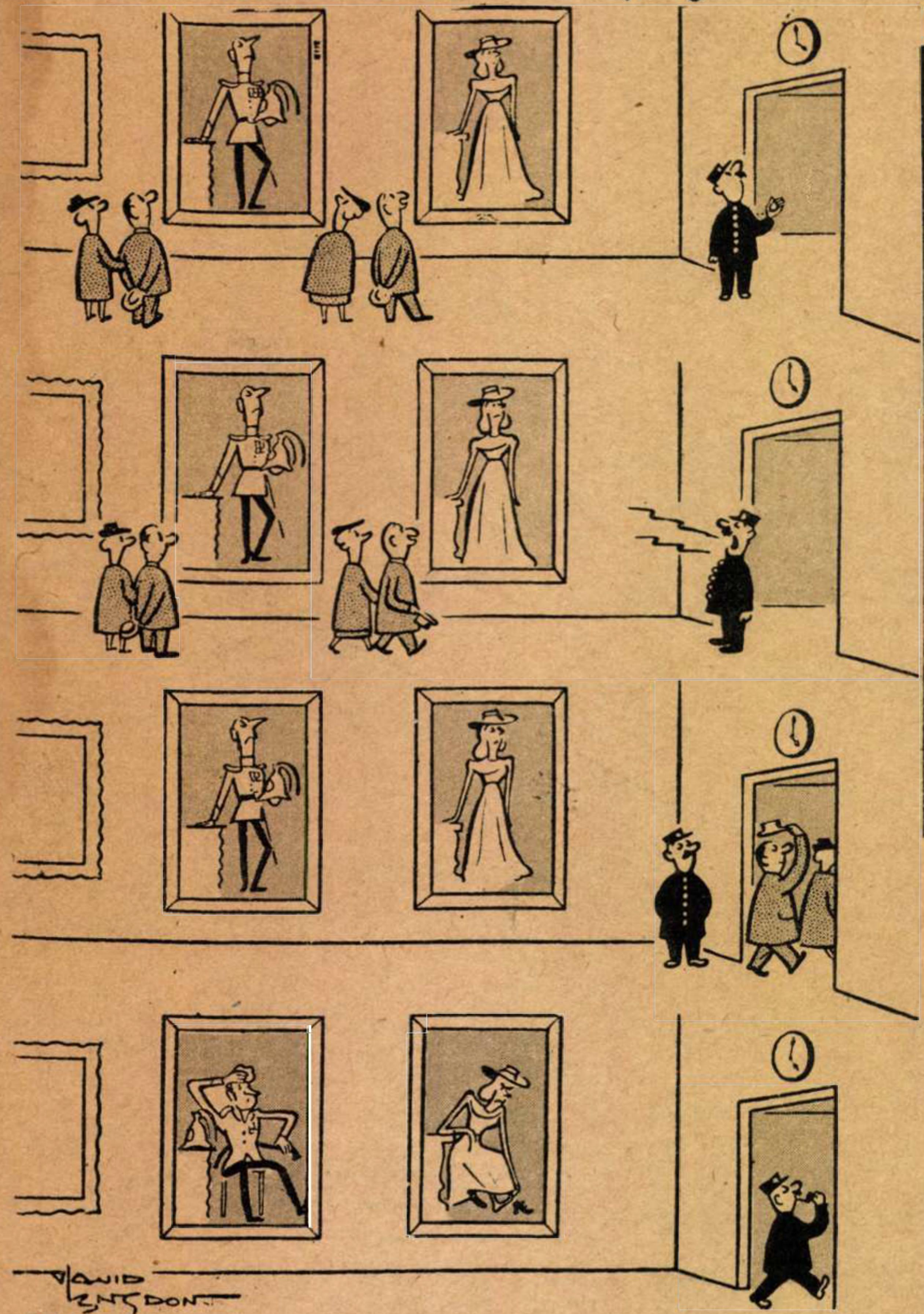
Kuksi elment azonnyomban
A nagy totóbizottsághoz
S megkérdezte mit szólnak ott
E feltűnő piszoksághoz?

Mit csináljon a Bélistás, —
Szólt, — ha itten nem melózhat?
Egyszerű ez, — válaszolták —
A Bélistás is totózhat!

Ja igaz!

A munkafegyelem se kutya!

Munka után édes a nyugalom!

Kutatom a közvéleményt

Olvastam, hogy a Közvéleménykutató Intézet kikutatta a köz véleményét: mennyiből tud ma megélni Pesten egy család. Hogy a kutatást ellenőrizzem, elhatároztam, hogy lehasítok magamnak egy darabot a közvéleményből s azt magam kutatom át. Így jutottam el Fatinszky Gedeon rózsadombi villájába, ahol a ház ura feleségével, két gyermekével, három kutyájával él nyolcszobás lakásában. Lekötelező szívélyességgel fogadott, s kérdésemre, hogy mennyiből tud ma Pesten megélni egy család, rövid számolgatás után így felelt:

— Tisztes, de nem fényűző életmódot véve alapul, egy négyszemélyes család megélhetéséhez ma havi 450—500 forint kell.

Tejberizst osztott a kutyáknak, azután így folytatta:

— Egy régibérű kétszobás lakás havi 80 forintba kerül. Kosztra napi 8 forintot számítok, ami — figyelembevéve, hogy a gyárak jelentős kedvezménnyel tudnak babot és krumplit vásárolni — teljesen elegendő. Ez összesen 320 forint. Gáz, villany havi 20 forint, az 340, öltözködésre, szórakozásra 100 forintot számítok, — a fehérnép szeret szépen öl özködni — ez összesen 440 forint. Így havi 60 forint felesleg marad, ami évente 720, tíz év alatt 7.200, száz év alatt 72.000, ötszáz év alatt 360.000 forint. Ha figyelembe veszszük, hogy milyen gyorsan repülnek az évek, a perspektíva határozottan biztató.

Megköszönvén a szíves feleletet, felkerestem Gyurcsovec Mihály szénhordót, aki feleségével, két gyermekével és három albérlőjével lakik a Májgombóc-utcában. Ő így felelt:

— Tisztes, de nem fényűző életmódot véve alapul, egy négyszemélyes család megélhetéséhez ma havi 6—8.000 forint kell. Egy valamirevaló lakás bére 250 forint, villany, gáz, személyzet, OTI, rádió, telefon 750., az 1.000. Naponta 80 forintot számolok kosztra, az összesen 3.400. Ruházkodás, szórakozás, mosatás, a gyermekek nyaraltatása, autótartás, garázsbér, évente 4 hét a tengerparton, előre nem látott kiadások havi 3—4.000 forint. Így fennmarad havi 600 forint, ami naponta 20 forint, óránkint 88 fillér, percenkint másfél fillér. nem nagy összeg, de a fillért is meg kell becsülni kérem . . .

— De kérem, — mondtam — ha ön 6—8 000 forintot számol, hogy él meg a 400 forintos jövedelméből?

— Úgy, hogy nem számolok kérem. Nem számolok.

Tabi László

Régi csúf idők

Az őrségváltás legszebb napjaiban történt, hogy egy igen előkelő családból származó, remek modorú, kitűnően zongorázó árja fiatalembert szerződtetett az egyik hatalmas gyárvállalat. A fiatalember igazgatói fizetést kapott, munkaköre pedig abból állt, hogy javította az arányszámot. Az ambiciózus fiatalember azonban nem elégedett meg ezzel a teljesítménnyel, hanem dícséretreméltó buzgalommal követelte, hogy vegyék valami hasznát is.

Az egyik nap végre megunta a vezérigazgató a lézengő fiatalember panaszait és azt a beosztást adta neki, hogy délelőttönként váltson be néhány idegen csekket a bankoknál.

A fiatalember nagy kedvvel látott a nehéz munkához. Átvette reggel a csekket és rohant a bankba. Ott a pénztáros udvariasan leszámolta a pénzt, azután eléje tette a megfordított csekket.

— Mélóztassék a csekket aláírni.

A fiatalember, aki még soha ilyesmivel nem foglalkozott, idegenkedve nézett a pénztárosra.

— Miért kell ezt aláírni?

— Ez a szokás kérem.

A fiatalember elpirult.

— És . . . — dadogta — és hogy kell ezt aláírni?

A pénztáros már látta, hogy kivel van dolga.

— Csak úgy kérem — magyarázta atyailag —, ahogy a leveleit írja alá.

A fiatalember szeme felragyogott, fogta a töltőtollat és aláírta a csekket:

„Szívélyesen ölellek

Pistád“.

Az első munkaszolgálatos behívások alkalmával, a Horthy-uraknál egyáltalán nem szokatlan hülye logikával, 50—60 éves öreg zsidókat cipeltek el az új Európa felépítéséhez. Weisz bácsi valahol Pestkörnyékén szolgált. Öreg, hajlotthátú sovány kis emberke volt Weisz bácsi, hozzá még süket is, mint az ágyú. Hónapokig küszködött szegény öreg ásóval, kapával amíg végre jött egy repülő orvosi bizottság. Az öreg odaállt a nagyurak elé, azok kérdezgették, de bizony az őrmesternek kellett felelnie helyette, mert Weisz bácsi egy büdös szót sem hallott a hozzá intézett kérdésekből. Végül az ezredorvos ráordított:

— Menjen a fenébe!

Weisz bácsi ezt sem hallotta, bárgyun nézett maga elé. Az őrmester tuszkolta ki aztán a teremből és odakinn a folyosón teli tüdőből ordított a fülébe:

— Szerencséje van magának, vén zsidó, leszerelték!

Weisz bácsi méltatlankodva nézett az őrmesterre:

— Ne ordítson, hallja, nem vagyok én süket.

JELMEZBÁLON

— Ödön, te utolsó hát itt bujtatod a szeretődet?

EZ IS ÖRÖM?

— Hány igazgatónk és cégvezetőnk van komám?

— 58.

— Na hála istennek, elértük az 1938 as színvonalat.

Karambol után

— Jenő, melyik a mi kocsink? Szeretném kivenni a rúzst a retikülömből.

Aktuális vicc

Salabár beállít a biztosítóintézetbe.

— Életbiztosítást szeretnék kötni, kérem.

— Biciklizik?

— Nem.

— Motorkerékpározik?

— Nem.

— Autón jár?

— Nem.

— Akkor sajnáljuk, nem lehet. Gyalogjáróknál túl nagy a rizikó.

Taszló csodálkozik

Taszlót felhívják a telefonon.

— Halló, ott 459-627?

— Igen, de honnan tetszett ilyen pontosan kitalálni?

A magyar posta világhírű

— Képzeld, a Veplacsek ki akarja próbálni a magyar postát. Megcímzett egy borítékot: „A világ legostobább alakjának“.

— És ki kapta meg a levelet?

— Ő. A posta ráírta: „Vissza a feladónak.“

—o—

Parancs: Parancs!

A tüzérfőhadnagy a parancsnokhoz rohan a harctéren:

— Ezredes úrnak alássan jelentem, összes lőszerünk elfogyott, mit tegyünk?

Az ezredes gondolkozik egy pillanatig, aztán érces hangon kiadja a parancsot:

— Tüzelést azonnal beszüntetni!

Megkezdte munkáját a kontárbíróság

— Kunszery úr, az ön Szemlécskéje kontár munka. Mit tud felhozni mentségére?

— Azt a kilenc fröccsöt, amit Szemlécském megírása előtt megittam.

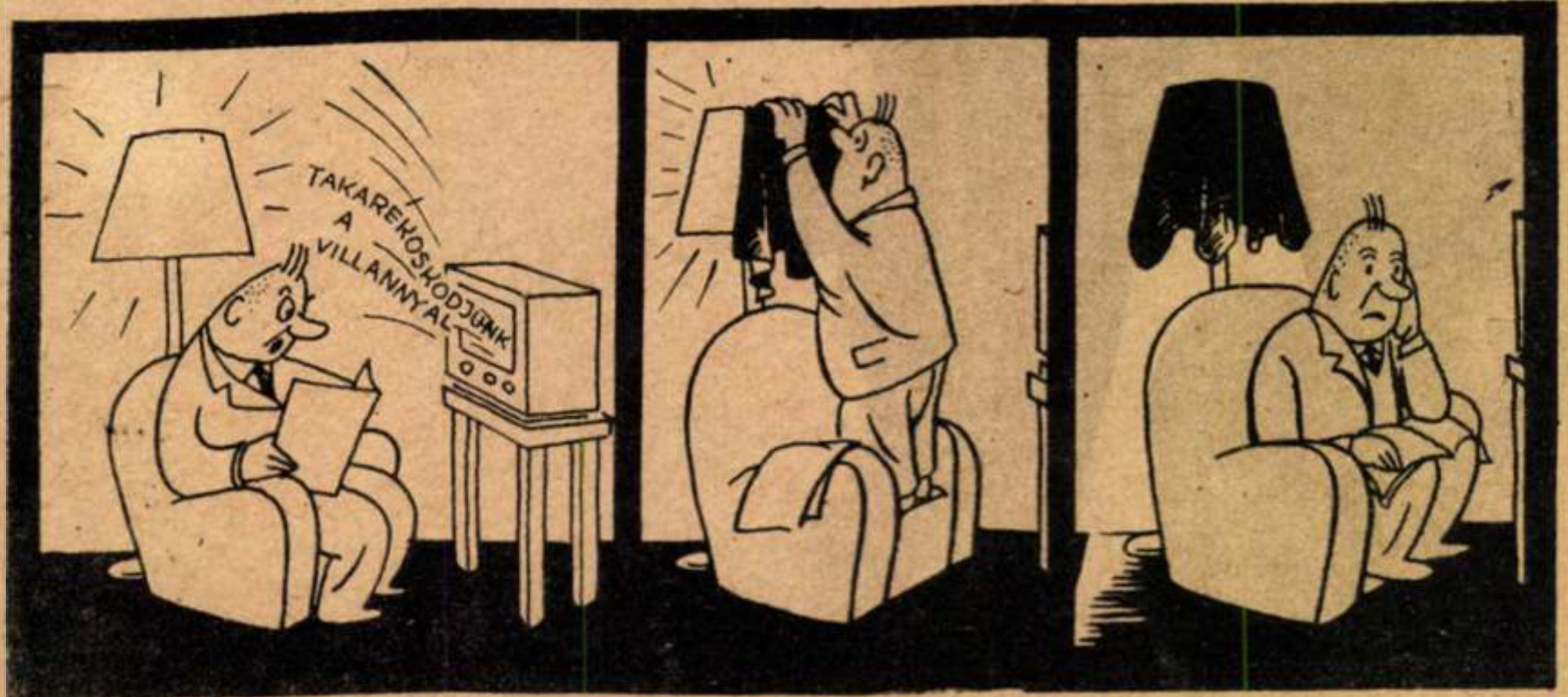
— Mért nem iszik kevesebbet?

— Mert akkor a Szemlécskék még rosszabbra sikerülnek.

Vetésjelentés

Jó a vetés állása,
Komoly hír ez, nem hirdetés,
Itt van teszem elsősorban
A kitűnő költségvetés.

Végre egy takarékos ember

A történelem iskolájában

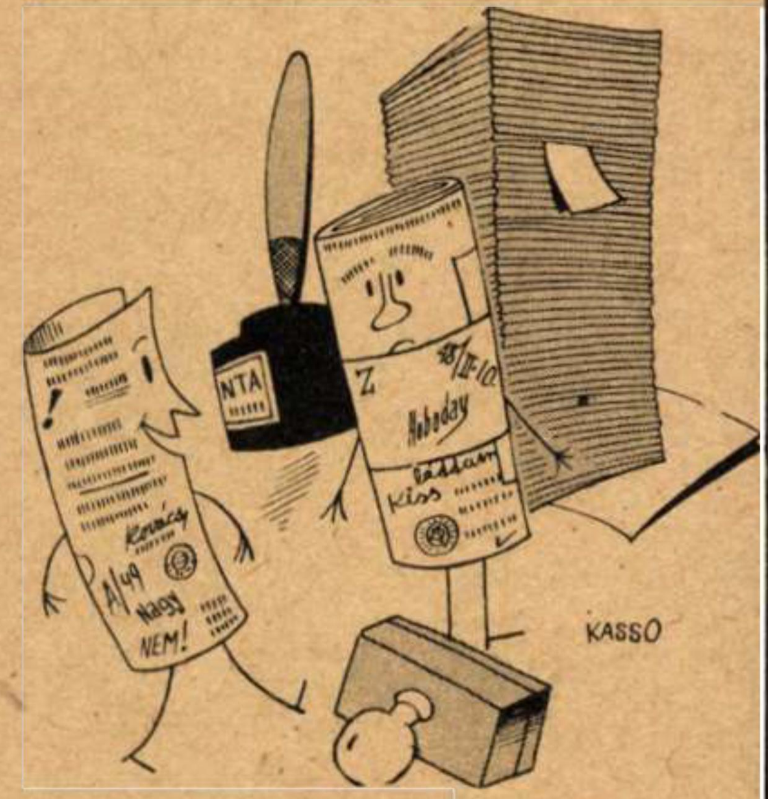
Klio tanítónéni: Na most mit akarsz csinálni fiam?
Truman: Fel akarom számolni Roosevelt irányzatát.
Klio: És hogyan oldod meg a feladatot fiam?
Truman: Összeadom magam a reakcióval és kivonom az amerikai politikából a demokratikus elemeket.
Klio: Meg fogsz bukni fiam.

Neveletlen ember

— Nagyságos asszonyom az istenért! Mi történt itt?
Ne legyen olyan indiszkrét.

Negyvenezer akta sétál a törvényszéken

— Mit csinál maga itt, kedves kolléga?
— Sétálok.
— És mit csinál, ha elfárad?
— Elfekszem.

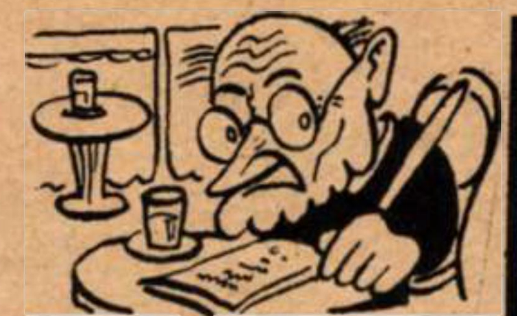
Merész belépés

— De Jenő! Hova lett maga hirtelen?

Szvicsek Pistike

Irta: Kishont Ferenc

Tegnap lesz két hónapja, hogy figyelni kezdtem a kávéházban egy kiéltarcú öregurat. Hogy két hónap óta miből tud ő szünetnélkül a kávéházban ülni, az kíváncsivá tett.

Ma délelőtt odaléptem, meghajoltam, bemutatkoztam.

— Örvendek — mondta az öregúr — Szvicsek Pistike vagyok.

Forró pillanatok voltak ezek. Rádöbbentem, hogy a kíváncsiság egy őrült karmai közelébe vezérelt.

— Elmém korántsem sérült! — vigasztalt a kiéltarcú öregúr. — Mindjárt meg fog ön mindent érteni! A dolog ugyanis ott kezdődött, hogy már évtizedek óta elárasztottam az ujságok szerkesztőségeit költeményeimmel, de egyetlen egy sem jelent meg soha közülük. Egy alkolammal — talán három-négy éve — a „Kelet" c. folyóirat szerkesztőségében tartózkodtam, amikor belépett az ajtón egy ellenszenves kamasz. A szerkesztő nagy örömrivalgással fogadta. „Látja kérem — vágta a szemembe — ez a tizennégyéves gyerek aránylag jobb költeményeket ír, mint maga..!" Ez szeget ütött a fejembe! Miért kell ahhoz más, hogy nálam aránylag jobban írjon? Én talán nem tudok?! Másnap beküldtem egy versemet a „Kelet"-hez egy levél kíséretében, amelyet mint Szvicsek Pistike, tizenötéves diák írtam alá. Erre a szerkesztői üzenetekben nagyon megdícsértek, azt írták, hogy koromhoz képest határozottan bujkál bennem egy és más. Nemsokára a „Régi Idők"-ben jelentek meg verseim „Kukucska" címen, mint tizenháromméves kislányka írása. Óriási sikerem volt, minden kritikus méltatta a bennem szundikáló tapogatódzó, friss tehetséget. Azóta egyre fiatalodom. Félévig tizenkétéves voltam, de ma már csak tízéves költő vagyok. Tudja, ez a legjobb kor, ilyenkor még nem kamasz, de már érző fogékony lélek az ember...

Kérésemre megmutatta egy kész levelét, melyet egy neves irodalmi folyóirathoz címzett:

Kedvess Szerkestö Báccsi!

It küldök egy versemmet. Amit én irtam, mer Anyukámnakk akarom Sok örömett okozni. Ha tecik a Josággos szerkestő báccsinak aggor tesék érte Pénzt küldeni nekem ajándékrra Anyukámnak, it a versem:

Ki sir velem,
ah Istenem ki sir
Avagy nyugton viselni
ily keservet
Mely végtelen,
mint istenek hatalma
Emberkebellel egyedül
ki bir?

Kezicsokolomm
Szvicsek Pistike
IV. elemista szegény kisfiú, XIV., Ló-ucca 4.

U. i.: 50 forcsirra biztos számitok!

— Na, mit szól ehhez? — ragyogott fel a kiéltarcú öregúr szeme. — Tízéves gyerek létemre..! Más ebben a korban a homokban játszik..! Hát csoda, ha a szerkesztő észtvesztve küldi azt az ötven forcsit..?!

— Gratulálok! — mondottam. — És ez a vers tényleg egész jó!

— Oh, hogyne! — felelte elgondolkozva Szvicsek Pisti. — Hisz Madách írta.

Francia vicc az inflációból

— Madame! Adjon be gyorsan egy ötezerfrankost.
— Tegnapelőtt beváltottam új bankjegyekre.
— Akkor már azokat is ideadhatja.

Rákosi Csepelen

— Ez a Rákosi fel akarja emelni a normát, Huba.
— Mire jó ez, Csaba?
— Hogy a munkás többet termeljen, Huba.
— És az mire jó, Csaba?
— Hogy viruljon a demokrácia, Huba.
— Akkor megette a fene az egészet, Csaba.

Mit követelnek a kéregetők

A Koldusok Szabad Szakszervezete memorandumot küldött a főváros szociálpolitikai ügyosztályához. A memorandumban azt sérelmezik a kéregetők, hogy a budapesti üzletekben gombamódra elszaporodtak a vevők és emiatt a koldusok, kéregetők és alamizsnagyüjtők kiszolgálása hátrányt szenved. Ezért azt a propozíció teszik, hogy a pénteki koldusnapon a vevők kiszolgálása teljesen szüneteljen és ezen a napon a kereskedők kizárólag alamizsnaosztás végett tartsanak nyitva.

Amennyiben a kereskedők ezt a tervezetet nem fogadnák el, úgy a KSzSz hajlandó módosítani elgondolását akként, hogy pénteken kizárólag a vevők rendelkezésére álljanak a kereskedők, míg a hét többi 5 munkanapján csakis a kéregetők előtt nyiljanak meg a boltajtók.

Végül arra kéri a KSzSz a közönséget, hogy ne támogassa az álkoldusokat. Az álkoldust könnyű felismerni arról, hogy éppen úgy néz ki, mint az igazi.

Arisztiáda

Arisztid a feleségével a mátrai fenyvesekben üdül.

— Hallgasd csak Arisztid ezt az isteni csöndet kérlek.

Arisztid fülel egy darabig.

— Érdekes kérlek, én nem hallok semmit.

Senkiben sem lehet megbízni

— Baj van az új pénztárossal, akit maga ajánlott.

— Csak nem sikkasztás?

— De igen.

— Tűzbe mertem volna tenni érte a kezem.

— Nem is róla van szó. Én sikkasztottam el a kaucióját.

Két öreg szinész

sörözgetett a kiskocsmában. Nyugdíjasok. Az öregebb előszedett egy hírlapot.

— Nézd csak, mit írtak rólam a minap is, — mutatta büszkén. — Ott voltam a bemutatón..., megírják... Mert még mindig szeretettel gondol rám mindenki... Az újságírók tisztelettel vesznek körül... Szeretem én is őket...., atyai barátjuk vagyok..., kérdezik a véleményemet, bizony... Így aztán nem is olyan rossz vénnek lenni, pajtás.

— Nem vagy te még éppen vén...

— Ne szépítsd. Vén vagyok, punktum.

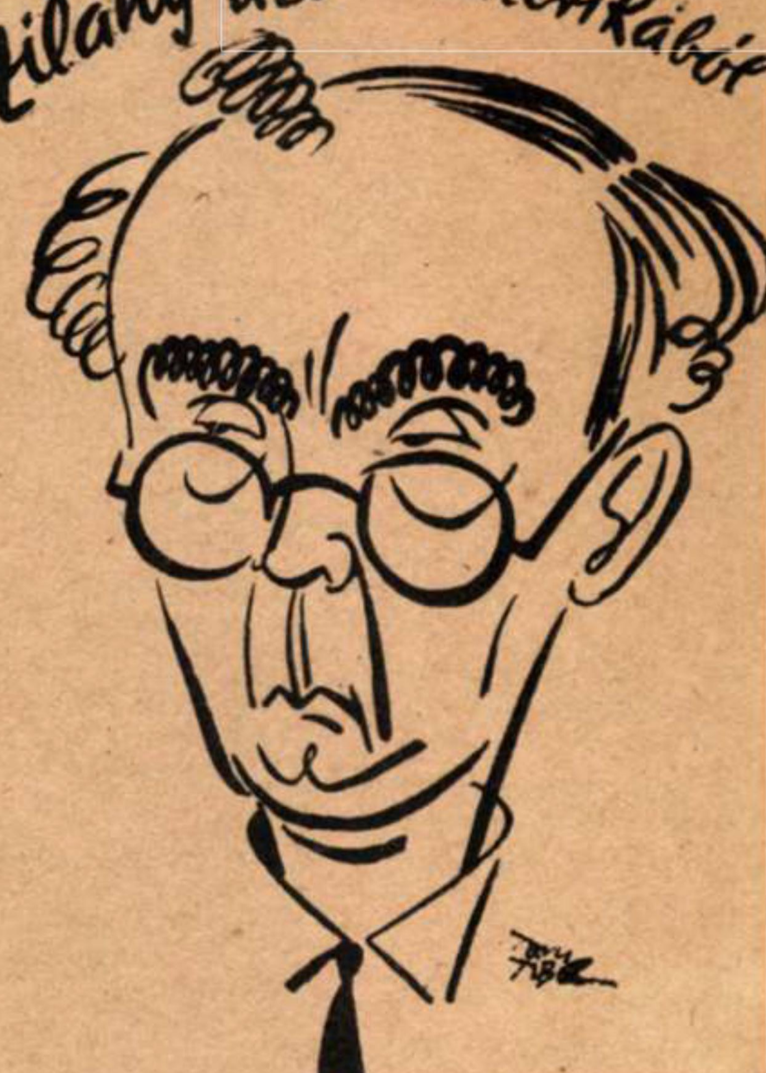
Ekkor hozzájuk lépett a kocsmáros, kezében napilap és ahhoz fordult, aki vénnek mondta magát:

— Gratulálok, művész úr...., itt megint szó van a művész úrról is.

Színészünk arcán kisütött a verőfényes nap, és olvasni kezdte a cikket. De egyszerre csak lecsapta a lapot, rávágott és drámai hangon felhördült:

— A csirkefogók! Azt írják rólam: „örökifjú"! Ezt aztán kikérem magamnak! „Örökifjú"?! Annyira vén még nem vagyok!

Zilahy üzen Amerikából

Én most már itt maradok,
Ararátot aratok
Vörösmarty mondta már:
Hazafi, ne légy szamár,
Ahol pénz van és siker,
Ott élned és halnod kell.

PÉLDÁZAT

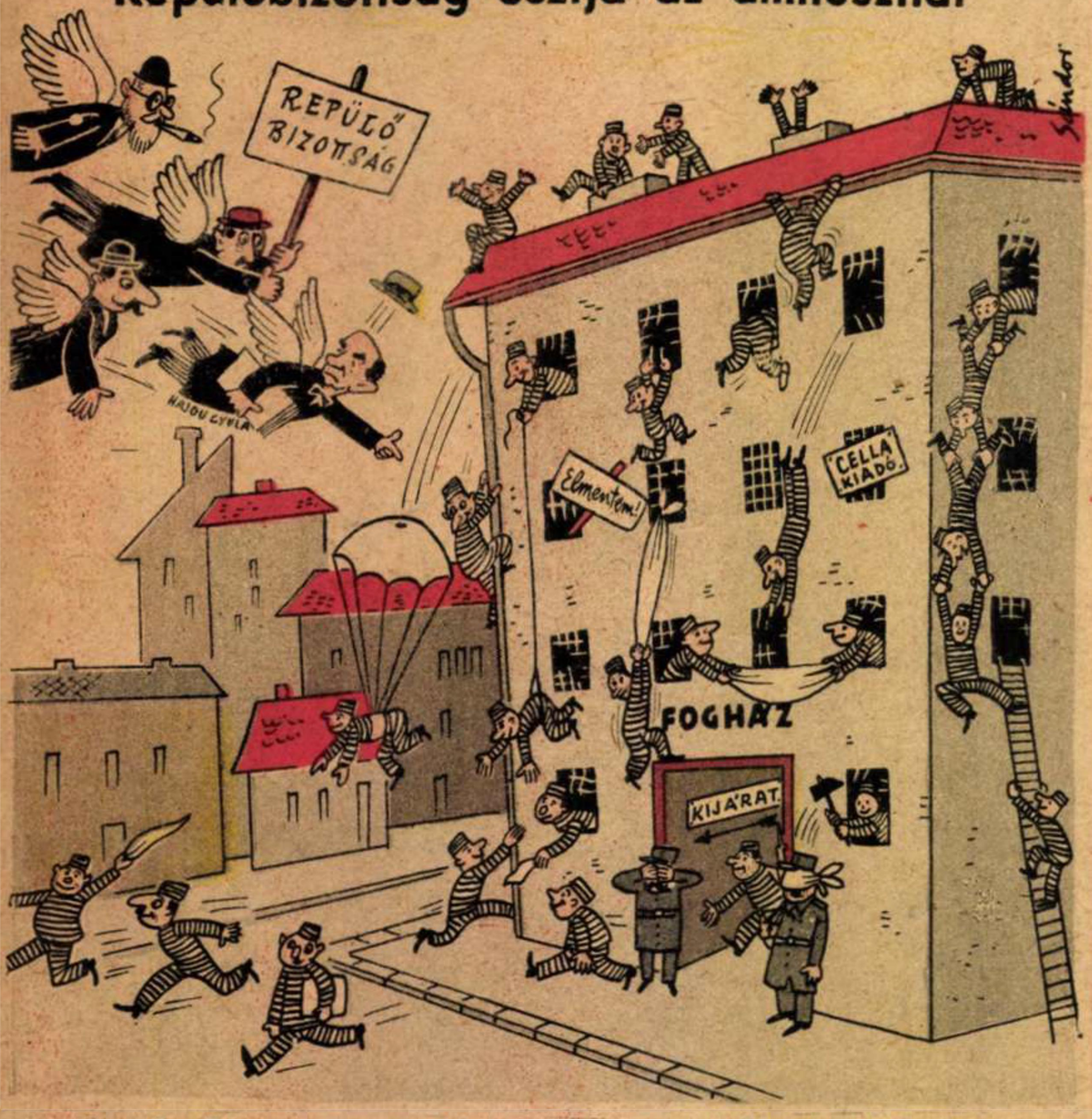
Jogos-e egyesek meghökkenése, amiért komunisták kommunista politikát folytatnak?

— Évikém, — kiált ki a mama kislányának a fürdőszobából, — légy szíves, hozd be a fésűt.

Keresi Évike, de mire megtalálja, már a papa ül a kádban.

— Anyuci, képzeld! — ront be a kislány a hálószobába —, a papa fiú!

Repülőbizottság osztja az amnesztiát

Hajdu Gyula: Repüljünk gyorsabban, mert különben nem lesz kinek amnesztiát adni.

Gergely Miklós:

Családi dolgok

1.

A Valuta-család igen kiterjedt volt. Font bácsi Londonban élt, remekül ment neki, pedig egész nap egyebet se csinált, csak állt húsz shillingből. Frank Lulu Párisban élte a világát, sokat pletykáltak róla, igaz, de azért mindig megállt a maga kamatlábán. A kívánatos Dollcsi Amerikában élt, állítólag Hollywoodban is volt.

Szóval, mi tagadás, jól ment a Valuta-családnak.

2.

Egy családi összejövetelen Font bácsi megkérdezte: .

— Emlékeztek az öreg Pengőre?

— Hogyne — felelte a svájci Frank Manó, aki mindent tudott. — Ezerkilencszázhuszonhatban született. Aranyos kisbaba volt.

— Ezüstös — javította ki komoran Font bácsi. — De látnátok most! A kicsapongó élettől elvesztette a férfiúi vásárlóerejét, most kocsiban tolják vénségére, úgy mennek vele bevásárolni, vagy hátizsákban viszik.

— Hogy egy Valuta ennyire süllyedjen! — borzadt össze a piaszter.

— Ha találkoztok vele intette a családot Font bácsi — tegyetek úgy, mintha nem ismernétek. Tudjátok, hogy az ilyesmi fertőző...

Ez 1946-ban volt.

3.

A minap megint családi összejövetel volt Valutáéknál.

— Kicsit sápadt vagy — mondta aggodalmasan Font bácsi Frank Lulunak.

— Igen — sütötte le a szemét Frank Lulu. — Előtted nincs titkom, Font bácsi. Megismerkedtem egy Schuman nevű fiatalemberrel, a többit kár is elmesélni, tudjátok, hogy mi szokott ezután jönni.

— Meséld csak — mondta sápadtan Font bácsi.

— Felmentem a lakására — sütötte le szemét Frank Lulu. — Azt mondta, kitűnő Császárkörtéje van és csak meg akarja mutatni a bélyeggyüjteményét, honnan sejthettem, hogy le akar értékelni...

4.

— És neked hogy megy, Font bácsi? — kérdezte tapintatlanul a Líra.

— Nekem? — mondta Font bácsi. — Neked legyen mondva!

— Kikérem magamnak — pattant fel a Líra. — Van nekem elég bajom!

— Ti panaszkodtok? — nyekergett egy fisztulás hang. — Akkor mit szóljak én?

Megdöbbenve néztek fel. Az egykor kívánatos Dollcsi állt az ajtóban, hajdan izgató arcán gusztustalan fekete nullák éktelenkedtek.

— Megkapta Marshalltól az inflációt — súgtak össze borzongva.

5.

A hangulat nyomott volt. Akkor fess, elegáns fiatalember jelent meg az ajtóban. Körülnézett és vidáman forgatva a sétapálcáját.

— Jesszusom — sikoltott fel Frank Lulu. — Az öreg Pengő bácsi fia, a Forint! Nézzétek, milyen stabil!

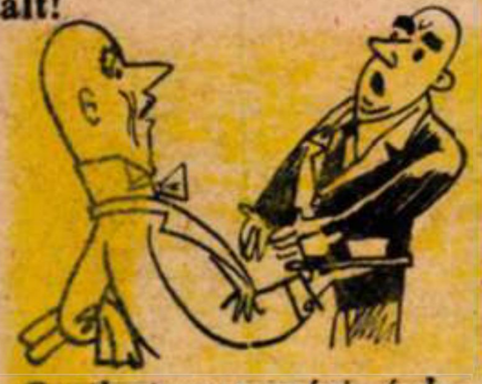
Font bácsi remegő térdekkel tápászkodott fel:

— Húzódjunk közel hozzá, gyerekek! Hátha ragályos...

A hét legharsogóbb kávéházi derültségét a „Pincérek Rémé"-nek nevezett, mindennel elégedetlenkedő, kellemetlen fráternek köszönhetjük. A kávé szine vagy hőfoka miatt támasztott perpatvar viharában ugyanis ezt ordította — óriási sikerrel:

— Ha azt hiszi, hogy hülyével van dolga, akkor bennem emberére talált!

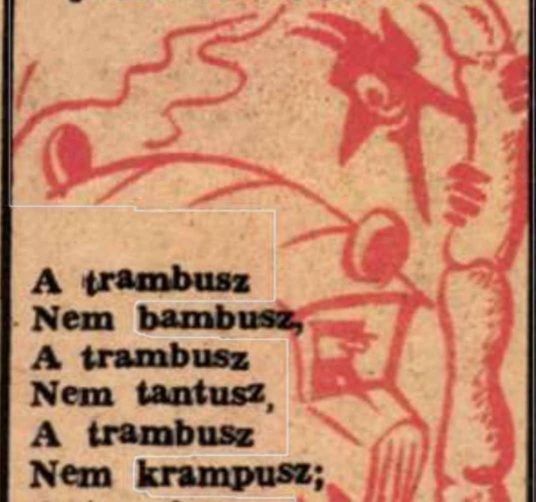
Egyik ismert, régi érdemes színészt, aki annakidején nagy sikerrel szerepelt az ország színpadain, egyik színésztársa nemrégiben egy kis külvárosi kifőzésben fedezte fel, mint pincért.

— Nagy ég! — csapta össze a kezét a jóbarát. — Hát ide jutottál?

— Igen, — mondta zavartan a színész. Aztán szalvétájával letörölve barátja asztalát, hozzátette:

— De én nem itt étkezem.

Trambusz-dal

A trambusz
Nem bambusz,
A trambusz
Nem tantusz,
A trambusz
Nem krampusz;
A trambusz
Egy jármű,
Min, történjék bármi,
Nem lehet bliccelni,
Úgy van megépítve.

—

Ne tessék viccelni!

—

Az ügyet nem szépítve:
Bliccelni, kérem
Közlekedési téren
Csak ott lehetetlen,
Hova a felszállás
Elképzelhetetlen

—

Viszont: az nem jármű,
S mert ezt tudjuk már mi,
Minek Budapesten
Trambuszt csinálni?

L. L.

Óvatosság nem gyávaság!

Helybeli szerző ötfelvonásos tragédiáját adta elő a vidéki műkedvelő-társulat. Már az első felvonás is nyolc gyilkossággal, három mérgezett levéllel, egy kínzókamra-jelenettel és négy kísértettel igyekezett borzongatni a közönség idegeit. De a második mérgezett levélen már mosolyogtak, a harmadik kísértettel már vicceltek, a nyolcadik meggyilkolt pedig már a nézőtér harsogó kacagása közben rogyott össze. A felvonás végén mégis felcsattant a helyi szerzőnek kijáró taps, és a közönség nevetéstől dülöngélve kiáltozta:

— Szerző!... Szerző!...

De hosszas üvöltözés után is csak a rendező jelent meg, gyanakodva pislogott és így szólt:

— Bocsánat,... a szerző úr kérdezteti, hogy... mi célból méltóztatnak hívni.

Két rosszmájú színész beszélget a Nemzeti folyosóján:

— Hallottad, hogy Major Tamás megbetegedett? Holnap már nem is játssza a III. Richardot.

— És ki veszi át a szerepét?

— Hát ki venné át? Gobbi Hilda.

— De ki játssza akkor a Gobbi szerepét?

— Majd beugrik helyette a Major Tamás.

A fiatal drámai színésznek a legújabb szenvedélye, hogy egy magánsportiskolában boxolni tanul. Kollégáinak állandóan jelentést tesz a boxban való előrehaladásáról. Nagy szenzáció volt a színházban, hogy szerdán bejelentette: annyira haladt az ökölvívásban, hogy lemegy az egyik sportklub tréningjére és egy pár menetet boxol a klub egyik legjobb ökölvívójával.

Másnap izgatottan kérdezgették a kollégái

— Na, hogy ment?

— Majdnem leütöttem az ipsét — mondta barátunk gőgösen.

— És min hiusult meg?

— Azon, hogy ő ütött le engem.

Nagy Lajos 65 éves

— Hát ide figyelj, Nagy Lajos! Most köztársaság van, most én vagyok a Nagy Lajos...

PÉLDÁZAT

azokról, akik nem lépnek be a pártba.

— Visszay úr tulajdonképpen miért nem nősül meg?

— Fenn akarom tartani a lehetőséget rá, hogy pap legyek.

— Akkor hát miért nem megy papnak?

— Fenn akarom tartani a lehetőséget rá, hogy megnősüljek.

PÉLDÁZAT

a nagytőkéről és az államosításról.

Két férfiú találkozik a Keleti pályaudvar érkezési oldalán.

— Szervusz. Te is a feleségedet várod?

— Dehogyis várom. Jön.

Aljas rágalom

— Magáról azt mesélik, hogy tavaly százezer forintot sikkasztott.

— Honnan vesz ilyen marhaságot?

— Az ujságban is benne volt. Csak nem akarja azt mondani, hogy maga nem olvasta?

— Buta beszéd, hát engednek a fogházban olvasni?

Ludas Matyi

Megjelenik minden csütörtökön

Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA

Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Felelős kiadó: ELEK LÁSZLÓ

Kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.: 139—150 és 138—382.

Nyomatott a Szikra Lapvállalat offset-körforgógépein.

Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

VITA

Horváth Zoltán: Elkésve bár, de 90 százalékra egyetértek veled Józsikám abban, amit a jobboldali szocdemekről mondtál.

Révai József: És a többi 10 százalék?

Horváh Zoltán: Avval még várok, amíg azzal is elkésem...

Francia vicc

— Látod, ez az ember a párt leghívebb tagja. Csak még nem tudja, melyiké.

Sarokba állítjuk

Várkonyi Zoltánt

a Művész Színház igazgatóját, mert a „Mélyek a gyökerek" nagy sikere után elfelejtette leszidni a szinikritikusokat, noha azok ezúttal egyhangúlag jót írtak a színházáról.

